

Vrienden

Auteur: Anneke Wiltink

'Rotvent!'

Kim schrikt wakker. Dat is de stem van haar moeder. Maken ze nu alweer ruzie? Ze stapt uit bed en loopt naar de kamer.

Haar ouders staan met gebalde vuisten tegenover elkaar.

'Jij zou bij Kim blijven morgen!' roept haar moeder.

'Pap hoeft niet thuis te blijven,' zegt Kim snel. 'Ik heb geen oppas meer nodig.'

Haar moeder maakt een afwerend gebaar.

'Bemoei jij je er even niet mee, Kim! Je vader is weer lekker bezig,' zegt ze.

'Maar...' begint haar vader.

'Weet je wat ik wil? Van jou scheiden!'

Kim schrikt. Dit is precies waar ze bang voor is. Ze wil naar haar ouders toelopen en zeggen dat ze dat niet moeten doen, maar haar moeder wijst kwaad naar Kim. 'En jij gaat terug in bed, dame.'

Als Kim weer op haar kamer is, klinken de stemmen van haar ouders steeds harder.

Kim duikt in bed en duwt haar oren dicht.

'Ze gaan scheiden,' klinkt het in haar hoofd. Dan zijn ze nooit meer samen. Niet meer samen thuis. Niet meer samen op vakantie. Niet meer samen ontbijten. Ze bijt op haar lip. Hoe moet het dan met hun vakantie? Ze hebben over drie weken een camping in Frankrijk geboekt. Zou dat dan ook niet doorgaan?

Zoals bij Lara. Haar ouders zijn vorig jaar gescheiden. Lara moest de hele tijd huilen. Als ze daaraan denkt, komen de tranen. Woest wrijft ze in haar ogen. Misschien gaat het niet door. Ze hebben wel vaker ruzie.

Dat zou ook kunnen. Toch?

Maar de volgende dag is de stemming nog te snijden.

'Tot vanavond, Kim,' zegt haar moeder.

Ze kijkt niet naar haar vader en gooit de voordeur achter zich dicht.

'Nou,' zegt haar vader. Hij wrijft in zijn handen en probeert te glimlachen. 'Wat zullen wij gaan doen?'

'Je hoeft niks te doen, hoor pap,' zegt Kim.

'Ik ga voetballen.'

'Oh,' zegt haar vader. 'Zal ik dan...'

'Ja, ga maar gewoon, pap,' zegt Kim.

'Weet je, gisteravond...' begint haar vader.

'Geeft niks,' zegt Kim snel. Ze wil niet dat hij verder praat. Over hun ruzie. Of over de scheiding.

'Ik ben op het plein,' zegt ze snel en ze stapt naar buiten.

Op het plein zijn de anderen al aan het voetballen.

'Hé Kim, kom snel!' roept Luca.

'Ik kijk wel even,' zegt Kim. Ze heeft ineens geen zin in voetballen. Ze leunt tegen het muurtje. 'Ze gaan scheiden,' klinkt het weer in haar hoofd.

'Komt-ie!' roept Luca en ze schiet de bal naar Kim.

Kim rolt de bal terug. 'Ik zei toch dat ik niet meedoe?'

Luca komt aanrennen. 'Wat doe jij raar?'

Kim haalt haar schouders op.

'Zonder jou hebben we er één te weinig.'

'Nou én? Alsof mij dat boeit.'

Luca zet grote ogen op. 'Wat héb jij?'

'Wat heb je zelf?'

'Waarom ben je zo chagrijnig?'

'Nergens om,' zegt Kim. 'En laat me nu maar met rust.'

Kim zucht. Als Luca weer gaat voetballen, klinkt de stem weer in haar hoofd.

'Scheiden.'

Ze probeert aan iets anders te denken.

Maar haar moeder is echt kwaad.

Ze kijkt naar de voetballers. Jan komt het pleintje op. Daar heb je Luca weer.

'Je moet komen, Kim!' zegt Luca.

'Ik moet niks.'

Luca zet haar handen in haar zij. 'Je mag je team niet in de steek laten.'

'Wat boeit mij het team? Of het voetballen?' valt Kim uit.

Luca komt naast haar zitten. 'Er is iets.'

'Niet.'

'Wel.'

'Ga maar door,' roept Luca tegen de anderen. 'Ik kom zo weer.'

'Goed plan. Dan hebben ze er drie meer,' zegt Kim.

'Klopt,' zegt Luca. 'Maar ik blijf even bij jou. Je hoeft niet te vertellen wat er is. Maar ik blijf toch even.'

Dan voelt Kim haar keel dichttrekken.

'Hoeft niet,' zegt ze zacht.

'Echt wel,' zegt Luca. 'Wij zijn toch vrienden?'

Dat is het sein voor de tranen.

Prikkende ogen.

Een verstopte neus.